

Panium – Numero kolme

Näky ja määrätty aika: profeetallinen rinnastus

Jeff Pippenger

2025-02-28

Kymmenen neitsyen vertaus toistuu sadan neljänkymmenenneljän tuhannen historiassa kirjaimellisesti. Habakukin kirjan toinen luku esittää vertauksen ytimen, kun se osoittaa näyn, joka puhuu lopussa.

Minä seison vartiopaikallani ja asetan itseni varustukseen; minä tähystän nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minä vastaan, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määräraikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se viivästy. Katso, hänen sielunsa on paisunut eikä ole suora hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskostansa. Habakuk 2:1–4.

Danielin kirjan yhdenentoista luvun kahdeskymmenesseitsemäs jae osoittaa myös ”määrätyn ajan”.

Ja molempien näiden kuninkaiden sydän on pahaan taipuvainen, ja he puhuvat valhetta saman pöydän ääressä; mutta se ei menesty, sillä loppu tulee vielä määrättynä aikana. Daniel 11:27.

Rooman vahvistama ”näky” on ”määrättyä aikaa” varten, ja ne kaksi kuningasta, joiden sydämissä on tehdä paha ja puhua valheita saman pöydän ääressä, osoittavat profeetallisen tienviitan, joka tulee ennen kuin näky ”puhuu”. Ennen määrättyä aikaa kaksi kuningasta puhuu ”valheita”, ja kun näky puhuu määrätyn ajan koittaessa, se ei valehtele. Määrätty aika on sunnuntailaki Yhdysvalloissa, ja kohtaaminen pöydän ääressä merkitsee profeetallisen ajanjakson alkua. ”Näky” täyttyy historiassa sunnuntailain aikana, mutta se vahvistetaan ennen sunnuntailakia. Tämä on ilmeistä, sillä uskollisia kehoitetaan odottamaan näkyä, ja heitä kehoitetaan myös julkaisemaan näky. He eivät olisi voineet julkaista sitä ennen näyn täyttymistä, ellei näkyä olisi jo vahvistettu.

Jeremia edustaa niitä, jotka ”odottavat” näkyä:

Herra, sinä tiedät: muista minua ja katso minun puoleeni, ja kosta vainoojani minulle; älä tempaa minua pois pitkämielisyydessäsi: tiedä, että sinun tähtesi minä olen kärsinyt häväistystä. Sinun sanasi tulivat minulle, ja minä söin ne; ja sinun sanasi olivat minulle sydämeni ilo ja riemu: sillä minut on kutsuttu sinun nimelläsi, Herra, Jumala Sebaot. En istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä täytit minut närkästyksellä. Miksi on kipuni ainainen ja haavani parantumaton, niin ettei se tahdo parantua? Oletko sinä minulle aivan kuin petollinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä palautan sinut jälleen, ja sinä saat seistä minun edessäni; ja jos erotat kalliin halvasta, niin sinä saat olla minun suuni. He saavat palata sinun tykösi, mutta sinä älä palaa heidän tykönsä. Ja minä teen sinut tälle kansalle vahvaksi vaskimuuriksi; ja he taistelevat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun

kanssasi pelastaakseni sinut ja vapauttaakseni sinut, sanoo Herra. Ja minä vapautan sinut pahojen kädestä ja lunastan sinut väkivaltaisten kädestä. Jeremia 15:15–21.

Yhdysvaltojen sunnuntailaki on se paikka, jossa ”muistamisen” vertauskuva merkitään. Siellä sapatit, joka on aina muistettava, tulee viimeiseksi koetuskysymykseksi. Siellä Tyyron portti, joka on unohdettu, muistetaan. Siellä Jumala muistaa Babylonin synnit ja antaa sille kaksinkertaisen tuomion.

Tienviitta, jossa puhuminen sijaitsee, on sunnuntailaki Yhdysvalloissa, sillä siellä maapeto ”puhuu” lohikäärmeen tavoin. Samassa tienviitassa myös aasi Bileamin profetian linjassa ”puhuu”. Kun Johannes Kastaja syntyy, hänen isänsä Sakarias, jota on jumalallisesti rajoitettu puhumasta, ”puhuu”.

Ja tapahtui, että kahdeksantena päivänä he tulivat ympärileikkaamaan lasta; ja he kutsuivat häntä Sakariaaksi hänen isänsä nimen mukaan. Mutta hänen äitinsä vastasi ja sanoi: Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes. Niin he sanoivat hänelle: Ei ole ketään sinun sukusi joukossa, jota kutsuttaisiin tällä nimellä. Ja he viittoivat hänen isälleen tiedustellen, miksi hän tahtoi häntä kutsuttavan. Ja pyydettyään taulun hän kirjoitti sanoen: Hänen nimensä on Johannes. Ja kaikki ihmettelivät. Ja hänen suunsa avautui heti, ja hänen kielensä vapautui, ja hän puhui ja ylisti Jumalaa. Luuk. 1:59–64.

Yhdysvalloissa säädettävän sunnuntailain aikana paavikunnan kuolettava haava paranee, ja siitä tulee se kahdeksas valtakunta, joka on niistä seitsemästä, kun Yhdysvallat, jonka presidentti Donald Trump on se kahdeksas presidentti, joka on niistä seitsemästä. Samassa ajankohdassa sataneljäkymmentäneljäntuhatta korotetaan lipuksi. Sataneljäkymmentäneljäntuhatta ovat se kahdeksas seurakunta, joka on niistä seitsemästä. Sunnuntailain aikana luku kahdeksan merkitään, ja kahdeksantena päivänä Johannes ympärileikattiin ja Sakarias puhui. Sakarias merkitsee, että Jumala on ”muistanut”. Sunnuntailaki on sen todellisen sapatin väärennös, joka tuli ”muistaa”. Sunnuntailain aikana Tyyron portti ”muistetaan”. Juuri sunnuntailain aikana Jumala ”muistaa” Babylonin synnit ja kaksinkertaistaa sen tuomion.

Jeremia edustaa niitä, jotka kokivat ensimmäisen pettymyksen ja jotka odottavat näkyä, joka viipyy. Hän edustaa uskollisia, joista tulee Jumalan suu määräaikana, jolloin näky puhuu eikä valehtelee. Näkyä, joka puhuu määräaikana, edeltää se, että kaksi kuningasta puhuu valheita toisilleen saman pöydän ääressä. Tuo tapahtuma edeltää sunnuntailakia ja tapahtuu sen vuoksi Paniumin historiassa, sellaisena kuin se esitetään jakeissa kolmestatoista viiteentoista; tämä on sama ajanjakso, jolloin ”kansan ryöstäjät” vahvistavat ”näyn”.

Ja niinä aikoina monet nousevat etelän kuningasta vastaan; myös sinun kansasi väkivaltaiset korottavat itsensä vahvistaakseen näyn; mutta he lankeavat. Daniel 11:14.

”Ryöstäjät” ovat Rooma, ja Rooma viimeisinä päivinä on katolisuus. Paavi vahvistaa näyn, ja hän tekee sen ajanjaksona juuri ennen sunnuntailakia. Hän tekee sen puuttumalla Paniumin taisteluun, jossa Trump voittaa Putinin. Taistelu käytiin vuonna 200 eKr., samana vuonna, jolloin pakanallinen Rooma astui profeetalliseen historiaan. Pompeius Suuri valloitti Jerusalemin vuonna 63 eKr. Tämä tapahtuma sattui hänen idän-sotarekensä aikana, kun hän puuttui sisällissotaan

hasmonealaisveljesten Hyrkanos II:n ja Aristobulos II:n välillä. Pompeius asettui Hyrkanos II:n puolelle, piiritti Jerusalemin ja lopulta valtasi kaupungin kolmen kuukauden piirityksen jälkeen. Tämä merkitsi Juudean itsenäisyyden loppua ja Rooman alueellisen vallan alkua, mistä myöhemmin tuli provinssi Rooman hallinnon alaisuudessa.

Ennen sunnuntailakia paavi puuttuu Paniumin taisteluun liittyvään historiaan. Kun hän astuu profeetalliseen historiaan, hänen ilmestymisensä vahvistaa näyn; sen näyn, joka vielä on “puhuva” sunnuntailain “määrätytynä aikana” Yhdysvalloissa. “Näky”, joka viipyi, on epäonnistunut ennustus, joka merkitsi viipymisajan alkua kymmenen neitsyen vertauksessa. Se merkitsi myös Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmen enkelin toisen enkelin saapumista. Epäonnistunut ennustus, joka johdatti odotuksen aikakauteen, sekä kehoitus “odottaa” sen täyttymystä, vaikka se viipyi.

Milleriläisessä historiassa viivytyksen aika päättyi Exeterin leirikokouksessa 12.–17. elokuuta 1844. Pettymys, jonka aiheutti epäonnistunut ennustus ja joka johdatti odotusajan jaksoon, joka oli tarkoitettu saattamaan luonne päätökseen kahdessa neitsyiden luokassa, seurasi aiemmin epäonnistuneen ennustuksen selitys. Exeterissä annettu selitys yksilöi ne näyn yksityiskohdat, jotka liittyvät sen täyttymiseen. Samat tunnusmerkit voidaan havaita Matteuksen kuudennessatoista luvussa, kun Kristus vei opetuslapsensa Kesarea Filippiin. Siitä hetkestä eteenpäin Kristus opetti opetuslapsille suoraan, mitä ristillä oli tapahtuva.

Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmaista opetuslapsilleen, että hänen piti mennä Jerusalemiin ja kärsiä paljon vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden taholta, ja tulla tapetuksi, ja nousta kolmantena päivänä ylös. Matteus 16:21.

On huomattava, että juuri siteerattu jae sijoittuu sen väliin, että Jeesus osoitti Pietarin saaneen Pyhän Hengen johdatuksen tunnustaessaan Jeesuksen Kristukseksi, elävän Jumalan Pojaksi. Sitten, kun Kristus alkoi opettaa heille tulevasta rististä, Pietari vastusti tätä sanomaa, ja Kristus kutsui Pietaria saatanaksi. Sanoma, joka avautuu sinetin murtuessa, kun näky vahvistetaan, synnyttää kaksi palvojen luokkaa, joita kumpiakin Pietari edustaa.

Kesarea Filippi on Panium, ja ne molemmat johtavat Kristuksen linjassa ristin määräaikaan, Milleriläisessä historiassa 22. lokakuuta 1844 ja tänään sunnuntailaakiin. Panium, Kesarea Filippi ja Exeterin leirikokous ovat sama profeetallinen tienviitta. Juuri tällä tienviitalla näky vahvistetaan, kun paavi tuodaan kertomukseen. Näyn vahvistaminen edeltää määräaikaa, sillä Kesarea Filippi edelsi ristiä, Exeterin leirikokous edelsi 22. lokakuuta 1844:tä, ja Panium vuonna 200 eKr. edelsi sitä, että Pompeius valloitti Jerusalemin vuonna 63 eKr. Jonkin aikaa ennen sunnuntailakia Yhdysvalloissa paavi, joka on Tyyron portto, tulee avoimesti profeetalliseen historiaan. Kun hän niin tekee, näky vahvistetaan.

Näky vahvistetaan yhdenteentoista luvun kolmannessa sijaissodassa. Ensimmäinen sijaissota havainnollistaa viimeistä sijaissotaa, joten viimeisellä sijaissodalla tulee olemaan samat profeetalliset ominaispiirteet kuin ensimmäisellä. Etelän kuningas, jota edustaa nimi Vladimir, merkitykseltään yhteisön hallitsija, pyyhkäistään pois paavin ja Yhdysvaltain presidentin välisen liiton kautta. Viimeinen paavi tulee olemaan se kahdeksas, joka on niistä seitsemästä,

Ilmestyskirjan seitsemäntoista luvun täyttymykseksi, ja viimeinen presidentti tulee olemaan se kahdeksas, joka on niistä seitsemästä, samoin kuin sadanneljänkymmenenneljän tuhannen lippumerkki.

Paavin ja presidentin välinen suhde oli alussa ”salainen liitto”, ja myös kahdeksannen ja viimeisen presidentin liitto paavin kanssa tulee olemaan ”salainen”, sillä tänä aikana Tyyron portto on profeetallisesti ”unohdettu”. Reaganin ja paavi Johannes Paavali II:n välinen liitto oli salainen, mutta samalla paavista tuli maailman tunnistettavin kasvo. Se, mikä koskee ”unohdettua” Tyyron porttoa, joka harjoittaa haureutta kaikkien maan kuninkaiden kanssa, on paaviuden tietty ominaispiirre, joka sisällyttää kaikki hänen syntinsä yhteen kapinan kategoriaan. Tuo ominaispiirre on katolisen kirkon väite ”erehtymättömyydestä”. Tämä tosiasia on niin tärkeä nähdä, että päätän nyt tämän artikkelin eräällä luvulla sisar Whiten kirjoituksista. Jatkamme näitä teemoja seuraavassa artikkelissa, mutta lukiessasi seuraavaa lukua teoksesta Suuri taistelu muista, että miltei jokainen Trumpin hallituksen jäsen on roomalaiskatolinen, mukana myös sekoitus helluntailaisuutta sekä Franklin Grahamin alati läsnä oleva vaikutus; hän näet äskettäin kehotti julkisiin rukouksiin raamatunprofetian antikristuksen puolesta.

”Omatunnonvapaus uhattuna

”Roomalaiskatolisuuteen suhtaudutaan nyt protestanttien keskuudessa paljon suopeammin kuin entisinä vuosina. Niissä maissa, joissa katolisuus ei ole vallalla ja papistit noudattavat sovinnollista menettelytapaa saadakseen vaikutusvaltaa, kasvaa välinpitämättömyys niiden oppien suhteen, jotka erottavat reformoidut kirkot paavillisesta hierarkiasta; yhä enemmän voittaa alaa käsitys, että emme loppujen lopuksi eroakaan toisistamme elintärkeissä kohdissa niin suuresti kuin on oletettu ja että vähäinen myönnytys meidän puoleltamme saattaa meidät parempaan yhteisymmärrykseen Rooman kanssa. Oli aika, jolloin protestantit pitivät suurella arvossa omantunnonvapautta, joka oli ostettu niin kalliilla hinnalla. He opettivat lapsiaan inhoamaan paavilaisuutta ja katsoivat, että sopusoinnun etsiminen Rooman kanssa olisi uskottomuutta Jumalaa kohtaan. Mutta kuinka perin toisenlaisia ovatkaan nyt ilmaistut mielipiteet!”

Paaviuden puolustajat väittävät, että kirkkoa on paneteltu, ja protestanttinen maailma on taipuvainen hyväksymään tämän väitteen. Monet tähdentävät, että on epäoikeudenmukaista arvioida tämän päivän kirkkoa niiden kauhistavien iljetysten ja mielettömyyksien perusteella, jotka leimasivat sen hallintaa tietämättömyyden ja pimeyden vuosisatoina. He puolustelevat sen hirvittävää julmuutta aikakauden barbaarisuuden seurauksena ja vetoavat siihen, että nykyisen sivistyksen vaikutus on muuttanut sen mielialaa.

“Ovatko nämä henkilöt unohtaneet sen erehtymättömyyden vaatimuksen, jota tämä ylpeä valta on esittänyt kahdeksansadan vuoden ajan? Kaukana siitä, että tästä vaatimuksesta olisi luovuttu, se vahvistettiin yhdeksännellätoista vuosisadalla suuremmalla ehdottomuudella kuin koskaan aikaisemmin. Koska Rooma väittää, että ‘kirkko ei ole koskaan erehtynyt; eikä se Raamatun mukaan koskaan tule erehtymään’ (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), kuinka se voisi luopua niistä periaatteista, jotka ohjasivat sen menettelyä menneinä aikakausina?”

Paavillinen kirkko ei koskaan luovu väitteestään erehtymättömyydestä. Kaikkea, mitä se on tehnyt vainotessaan niitä, jotka hylkäävät sen dogmit, se pitää oikeana; eikä se toistaisi samoja tekoja, jos siihen tarjoutuisi tilaisuus? Poistettakoot ne rajoitukset, joita maalliset hallitukset nyt asettavat, ja palautettakoot Roomalle sen entinen valta, niin pian elpysisivät jälleen sen tyrannia ja vaino.

”Eräs tunnettu kirjailija lausuu näin paavillisen hierarkian asenteesta omantunnonvapauteen nähden sekä niistä vaaroista, jotka erityisesti uhkaavat Yhdysvaltoja sen politiikan menestyksen vuoksi: ”On monia, jotka ovat taipuvaisia pitämään kaikkea pelkoa roomalaiskatolilaisuutta kohtaan Yhdysvalloissa kiihkoiluna tai lapsellisuutena. Sellaiset eivät näe roomalaisuudessa mitään sellaista luonteessa ja asenteessa, mikä olisi vihamielistä vapaita laitoksiamme kohtaan, eivätkä havaitse mitään uhkaavaa sen kasvussa. Verratkaamme siis ensin hallituksemme joitakin perusperiaatteita katolisen kirkon periaatteisiin.”

”Yhdysvaltain perustuslaki takaa omantunnonvapauden. Mikään ei ole rakkaampaa eikä perustavampaa. Paavi Pius IX sanoi 15. elokuuta 1854 päivätyssä kiertokirjeessään: ’Ne mielettömät ja virheelliset opit tai hourailut, joilla puolustetaan omantunnonvapautta, ovat mitä turmiollisin erehdys — rutto, jota valtion kaikista vitsauksista on eniten pelättävä.’ Sama paavi julisti 8. joulukuuta 1864 päivätyssä kiertokirjeessään pannaan ’ne, jotka väittävät omantunnonvapauden ja uskonnonharjoituksen vapauden’, sekä myös ’kaikki sellaiset, jotka pitävät kiinni siitä, ettei kirkko saa käyttää voimaa.’”

”Rooman erityinen sävy Yhdysvalloissa ei merkitse sydämenmuutosta. Se on suvaitsevainen siellä, missä se on voimaton. Piispa O’Connor sanoo: ’Uskonnonvapautta ainoastaan siedetään, kunnes päinvastainen voidaan panna täytäntöön ilman vaaraa katoliselle maailmalle.’... St. Louisin arkkipiispa sanoi kerran: ’Harhaoppi ja epäusko ovat rikoksia; ja kristityissä maissa, kuten esimerkiksi Italiassa ja Espanjassa, missä kaikki ihmiset ovat katolilaisia ja missä katolinen uskonto on olennainen osa maan lakia, niitä rangaistaan kuten muitakin rikoksia.’...

”Jokainen katolisen kirkon kardinaali, arkkipiispa ja piispa vannoo uskollisuudenvalan paaville, ja siinä esiintyvät seuraavat sanat: ’Harhaoppisia, skismaatikkoja ja kapinallisia mainittua herraamme (paavia) tai hänen edellä mainittuja seuraajiaan vastaan minä tulen kaikin voimin vainoamaan ja vastustamaan.’ — Josiah Strong, *Our Country*, luku 5, kappaleet 2–4.

On totta, että roomalaiskatolisen kirkon yhteydessä on todellisia kristittyjä. Tuhannet tuossa kirkossa palvelevat Jumalaa sen parhaan valon mukaan, joka heillä on. Heille ei sallita pääsyä Hänen sanaansa, eikä heillä sen tähden ole totuuden tuntemusta. He eivät ole koskaan nähneet vastakohtaa elävän sydämenpalveluksen ja pelkkien muotojen ja menojen kierroksen välillä. Jumala katsoo säälivän hellästi näihin sieluihin, jotka on kasvatettu uskossa, joka on harhaanjohtava eikä anna tyydytystä. Hän saattaa valonsäteet tunkeutumaan heitä ympäröivään sankkaan pimeyteen. Hän on ilmaiseva heille totuuden sellaisena kuin se on Jeesuksessa, ja monet asettuvat vielä Hänen kansansa puolelle.

”Mutta roomalaisuus järjestelmänä ei ole nyt yhtään sen sopusointuisempi Kristuksen evankeliumin kanssa kuin minään aiempaa aikana historiansa kuluessa. Protestanttiset kirkot ovat suuressa pimeydessä, sillä muutoin ne erottaisivat ajan merkit. Roomalainen kirkko on

suunnitelmissaan ja toimintatavoissaan kauaskantoinen. Se käyttää hyväkseen jokaista keinoa laajentaakseen vaikutusvaltaansa ja lisätäkseen voimaansa valmistautuessaan kiivaaseen ja päättäväiseen taisteluun saadakseen jälleen maailman hallintaansa, palauttaakseen vainon ja tehdäkseen tyhjäksi kaiken sen, mitä protestantismi on saanut aikaan. Katolisuus voittaa alaa joka puolella. Katsokaa sen kirkkojen ja kappelikirkkojen kasvavaa määrää protestanttisissa maissa. Katsokaa sen collegejen ja seminaarien suosiota Amerikassa, missä protestantit niin laajalti niitä suosivat. Katsokaa ritualismin kasvua Englannissa ja toistuvia loikkauksia katolilaisten riveihin. Näiden asioiden tulisi herättää huolta kaikissa niissä, jotka pitävät evankeliumin puhtaita periaatteita arvossa.

”Protestantit ovat peukaloineet paavillisuutta ja osoittaneet sitä kohtaan holhoavaa suopeutta; he ovat tehneet myönnytyksiä ja antaneet periksi tavalla, jonka paavilaiset itsekkin näkevät hämmästyneinä eivätkä kykene käsittämään. Ihmiset sulkevat silmänsä roomalaisuuden todelliselta luonteelta ja niiltä vaaroilta, joita on odotettavissa sen ylivallasta. Kansaa on herätettävä vastustamaan tämän kansalaiselle ja uskonnolliselle vapaudelle mitä vaarallisimman vihollisen etenemistä.

Monet protestantit olettavat, että katolinen uskonto on viehätyksetön ja että sen jumalanpalvelus on tylsä, merkityksetön seremonioiden kehä. Tässä he erehtyvät. Vaikka roomalaisuus perustuukin petokseen, se ei ole karkea eikä kömpelö huijaus. Roomalaiskatolisen kirkon uskonnollinen palvelus on mitä vaikuttavin juhlallisten menojen kokonaisuus. Sen loisteliaas näyttävyyttä ja juhlalliset riitit lumoavat kansan aistit ja vaientavat järjen ja omantunnon äänen. Silmä viehättyy. Suurenmoiset kirkot, vaikuttavat kulkueet, kultaiset alttarit, jalokivin koristetut pyhäköt, valikoidut maalaukset ja hienostunut kuvanveisto puhuttelevat kauneudenrakkautta. Myös korva lumoutuu. Musiikki on vailla vertaa. Syväsointuisen urkujen täyteläiset sävelet, jotka sulautuvat monien äänten melodiaan, kun se kaikuu sen mahtavien katedraalien korkeiden kupolien ja pylväskäytävien halki, eivät voi olla tekemättä mieleen syvää vaikutusta täyttäen sen pelonsekaisella kunnioituksella ja hartaudella.

Tämä ulkoinen loisto, komeus ja juhlallisuus, joka vain pilkkaa synnin sairaaksi tekemän sielun kaipuuta, on todiste sisäisestä turmeluksesta. Kristuksen uskonto ei tarvitse tällaisia vetoimatekijöitä suositukseksi. Rististä loistavassa valossa tosi kristillisyys näyttäytyy niin puhtaana ja ihanana, ettei mikään ulkoinen koristus voi lisätä sen todellista arvoa. Pyhyiden kauneus, sävyisyä ja hiljainen henki, on se, mikä on arvokasta Jumalan silmissä.

Tyylin loistokkuus ei välttämättä ole puhtaan, ylevän ajattelun mitta. Korkeat käsitykset taiteesta, hienostunut maun sivistyneisyys, ovat usein olemassa mielissä, jotka ovat maallisia ja aistillisia. Saatana käyttää niitä usein johdattamaan ihmisiä unohtamaan sielun tarpeet, kadottamaan näkyvistään tulevan, kuolemattoman elämän, kääntymään pois äärettömästä Auttajastaan ja elämään yksinomaan tätä maailmaa varten.

Ulkonaisten muotojen uskonto viehättää uudistumatonta sydäntä. Katolisen jumalanpalveluksen loisto ja seremoniallisuus omaavat viettelevän, lumovoimaisen vaikutuksen, jonka kautta monet petetään; ja he alkavat pitää Rooman kirkkoa suoranaishana taivaan porttina. Vain ne, jotka ovat lujasti asettaneet jalkansa totuuden perustukselle ja joiden sydämet Jumalan Henki on uudistanut, ovat turvassa sen vaikutukselta. Tuhannet, joilla ei ole

kokemuksellista Kristuksen tuntemusta, johdetaan omaksumaan jumalisuuden ulkonaiset muodot ilman sen voimaa. Juuri sellaista uskontoa kansanjoukot haluavat.

”Kirkon vaatimus oikeudesta antaa syntejä anteeksi johtaa roomalaiskatolisen siihen, että hän tuntee olevansa vapaa tekemään syntiä; ja ripin säädös, jota ilman anteeksiantoa ei myönnetä, taipuu niin ikään antamaan luvan pahaan. Se, joka polvistuu langenneen ihmisen eteen ja avaa tunnustuksessa sydämensä salaiset ajatukset ja mielikuvat, alentaa ihmisarvonsa ja häpäisee sielunsa jokaisen jalon vaiston. Paljastaessaan elämänsä synnit papille — erehtyvälle, syntiselle kuolevaiselle, joka liian usein on viinin jairstauden turmelema — hänen luonteensa mittapuu alenee, ja sen seurauksena hän saastuu. Hänen käsityksensä Jumalasta alennetaan langenneen ihmisyyden kaltaisuuteen, sillä pappi esiintyy Jumalan edustajana. Tämä ihmiseltä ihmiselle tapahtuva alentava synnintunnustus on se salainen lähde, josta on virrannut suuri osa siitä pahasta, joka saastuttaa maailmaa ja valmistaa sitä lopulliseen hävitykseen. Kuitenkin sille, joka rakastaa itsensä hemmottelua, on miellyttävämpää tunnustaa synnit kanssakuolevaiselle kuin avata sielunsa Jumalalle. Ihmisluonnolle on helpommin nieltävää tehdä katumusharjoituksia kuin luopua synnistä; on helpompaa kurittaa ruumista säkillä, nokkosilla ja hiertävillä kahleilla kuin ristiinnaulita lihalliset himot. Raskas on se ies, jota lihallinen sydän on valmis kantamaan ennemmin kuin taipumaan Kristuksen ikeen alle.”

”Rooman kirkon ja juutalaisen kirkon välillä Kristuksen ensimmäisen tulemuksen aikana on silmiinpistävä samankaltaisuus. Vaikka juutalaiset salaisesti polkivat jalkoihinsa Jumalan lain jokaisen periaatteen, he olivat ulkonaisesti ankaria sen käskyjen noudattamisessa kuormittaen sitä vaatimuksilla ja perinnäissäännöillä, jotka tekivät kuuliaisuudesta tuskallista ja rasittavaa. Niin kuin juutalaiset tunnustivat kunnioittavansa lakia, samoin roomalaiskatoliset väittivät kunnioittavansa ristiä. He korottavat Kristuksen kärsimysten symbolia, mutta elämässään he kieltävät Hänet, jota se edustaa.”

”Paavilaiset asettavat ristejä kirkkojensa päälle, alttareittensa päälle ja vaatteittensa päälle. Kaikkialla nähdään ristin tunnusmerkki. Kaikkialla sitä ulkonaisesti kunnioitetaan ja korotetaan. Mutta Kristuksen opetukset on haudattu mielettömien perinnäissääntöjen, väärrien tulkintojen ja ankarien vaatimusten paljouden alle. Vapahtajan sanat ahdasmielisistä juutalaisista soveltuvat vielä suuremmalla voimalla roomalaiskatolisen kirkon johtajiin: ’He sitovat kokoon raskaita taakkoja, vaikeita kantaa, ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse eivät tahdo niitä sormellaankaan liikauttaa.’ Matteus 23:4. Tunnontarkkoja sieluja pidetään alituisessa kauhussa, kun he pelkäävät loukatun Jumalan vihaa, samalla kun monet kirkon arvokkaista viranhaltijoista elävät yllisyydessä ja aistillisissa nautinnoissa.

”Kuvien ja pyhäinjäännösten palvonta, pyhimysten avuksi huutaminen sekä paavin korottaminen ovat Saatanan keinoja vetää ihmisten mielet pois Jumalasta ja Hänen Pojastaan. Saadakseen aikaan heidän turmionsa hän pyrkii kääntämään heidän huomionsa pois Hänestä, jonka kautta yksin he voivat löytää pelastuksen. Hän ohjaa heidät minkä tahansa sellaisen kohteen luo, joka voidaan asettaa sen sijaan, joka on sanonut: ’Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon.’ Matteus 11:28.”

”Saatanan lakkaamaton pyrkimys on vääristää Jumalan luonnetta, synnin olemusta ja niitä todellisia kysymyksiä, joista suuressa taistelussa on kyse. Hänen viekkaat päättelynsä

vähentävät jumalallisen lain velvoittavuutta ja antavat ihmisille luvan tehdä syntiä. Samalla hän saa heidät vaalimaan väärää käsityksiä Jumalasta niin, että he suhtautuvat Häneen rakkauden sijasta pelolla ja vihalla. Hänen omalle luonteelleen ominainen julmuus luetaan Luojan syyksi; se ruumiillistuu uskonnollisissa järjestelmissä ja ilmenee jumalanpalvelusmuodoissa. Näin ihmisten mielet sokaistaan, ja Saatana tekee heistä välikappaleitaan sodankäyntiin Jumalaa vastaan. Jumalallisia ominaisuuksia koskevien turmeltuneiden käsitysten vuoksi pakanakansat johdettiin uskomaan, että ihmisuhrin olivat välttämättömiä jumaluuden suosion saavuttamiseksi; ja kauhistuttavia julmuuksia on harjoitettu epäjumalanpalveluksen eri muodoissa.

”Roomalaiskatolinen kirkko, yhdistäessään pakanuuden ja kristinuskon muodot ja, pakanuuden tavoin, esittäessään Jumalan luonteen väärässä valossa, on turvautunut yhtä julmiin ja kammottaviin menettelytapoihin. Rooman vallan päivinä oli kidutusvälineitä, joilla pakotettiin suostumus sen oppeihin. Niitä varten, jotka eivät tahtoneet myöntyä sen vaatimuksiin, oli rovio. Oli joukkomurhia siinä määrin, ettei niiden laajuutta koskaan tulla tuntemaan ennen kuin se paljastetaan tuomiossa. Kirkon arvomiehet tutkivat Saatanan, herransa, johdolla keksiäkseen keinoja tuottaa mahdollisimman suurta kidutusta päättämättä uhrin elämää. Monissa tapauksissa tuo helvetillinen menettely toistettiin inhimillisen kestävyuden äärimmäisille rajoille saakka, kunnes luonto luopui kamppailusta ja kärsivä tervehti kuolemaa suloisena vapautuksena.

Tällainen oli Rooman vastustajien kohtalo. Kannattajilleen sillä oli ruoskan kuri, nälän näännyttävä tuska ja ruumiilliset itsekuritukset jokaisessa kuviteltavissa olevassa, sydäntä kuvottavassa muodossa. Taivaan suosion saavuttamiseksi katuvaiset rikkoivat Jumalan lakeja rikkomalla luonnon lakeja. Heitä opetettiin katkaisemaan ne siteet, jotka Hän on muodostanut siunaamaan ja ilahduttamaan ihmisen maanpäällistä vaellusta. Hautausmaa kätkee miljoonia uhreja, jotka kuluttivat elämänsä turhissa pyrkimyksissä kukistaa luonnolliset kiintymyksensä, tukahduttaa Jumalaa loukkaavina jokaisen ajatuksen ja tunteen myötätunnosta lähimmäisiään kohtaan.

”Jos haluamme ymmärtää Saatanan määrätietoista julmuutta, joka on ilmennyt satojen vuosien ajan, ei niiden keskuudessa, jotka eivät koskaan ole kuulleet Jumalasta, vaan aivan kristikunnan sydämessä ja koko sen laajuudessa, meidän tarvitsee vain tarkastella roomalaisuuden historiaa. Tämän jättimäisen petosjärjestelmän kautta pahuuden ruhtinas saavuttaa tarkoituksensa saattaen Jumala häväistyksi ja ihminen kurjuuteen. Ja kun näemme, kuinka hän onnistuu naamioitumaan ja toteuttamaan työtään kirkon johtajien kautta, voimme paremmin ymmärtää, miksi hän tuntee niin suurta vastenmielisyyttä Raamattua kohtaan. Jos tuota Kirjaa luetaan, Jumalan armo ja rakkaus tulevat ilmi; nähdään, ettei Hän pane ihmisten kannettavaksi mitään näistä raskaista kuormista. Kaikki, mitä Hän pyytää, on särkynyt ja murtunut sydän, nöyrä, kuuliainen henki. ”

Kristus ei elämässään anna ihmisille mitään esimerkkiä siitä, että heidän tulisi sulkeutua luostareihin tullakseen soveliaiksi taivasta varten. Hän ei ole koskaan opettanut, että rakkaus ja myötätunto olisi tukahdutettava. Vapahtajan sydän tulvi rakkautta. Mitä lähemmäksi ihminen tulee moraalista täydellisyyttä, sitä herkemmiä käyvät hänen tunteensa, sitä terävämpi on

hänen havaintonsa synnistä ja sitä syvempi hänen myötätuntonsa kärsiviä kohtaan. Paavi väittää olevansa Kristuksen sijainen; mutta miten hänen luonteensa kestää vertailun meidän Vapahtajamme luonteen kanssa? Tiedettiinkö Kristuksen koskaan määränneen ihmisiä vankilaan tai kidutukseen siksi, etteivät he osoittaneet Hänelle kunnioitusta taivaan Kuninkaana? Kuultiinko Hänen äänensä koskaan tuomitsevan kuolemaan niitä, jotka eivät ottaneet Häntä vastaan? Kun Samarian erään kylän asukkaat kohtelivat Häntä väheksyvästi, apostoli Johannes täyttyi närkeästä ja kysyi: 'Herra, tahdotko, että käskemme tulen tulla alas taivaasta ja kuluttaa heidät, niin kuin Eliaskin teki?' Jeesus katsoi säälillä vallassa opetuslapsensa ja nuhteli hänen ankaraa henkeään sanoen: 'Sillä Ihmisen Poika ei ole tullut ihmisten henkiä kadottamaan, vaan pelastamaan.' Luuk. 9:54, 56. Kuinka erilainen Kristuksen ilmaisemasta hengestä onkaan hänen väitetyn sijaisensa henki.

”Rooman kirkko esittää nyt maailmalle kauniin ulkokuoren peittäen anteeksipyyntöillä hirvittävien julmuuksiensa historian. Se on verhoutunut Kristuksen kaltaisiin vaatteisiin, mutta se on muuttumaton. Jokainen paavikunnan periaate, joka vallitsi menneinä aikakausina, on olemassa tänäkin päivänä. Pimeimpinä aikoina laadituista opeista pidetään yhä kiinni. Älköön kukaan pettäkö itseään. Se paavikunta, jota protestantit nyt ovat niin valmiit kunnioittamaan, on sama, joka hallitsi maailmaa uskonpuhdistuksen päivinä, jolloin Jumalan miehet nousivat, henkensä uhalla, paljastamaan sen vääryyden. Sillä on sama ylpeys ja röyhkeä omavaltainen vaade, joka korotti itsensä kuninkaiden ja ruhtinaiden yläpuolelle ja vaati itselleen Jumalan oikeuksia. Sen henki ei ole nyt yhtään vähemmän julma ja despoottinen kuin silloin, kun se murskasi ihmisten vapauden ja surmasi Korkeimman pyhät.”

”Paavius on juuri se, joksi profetia on sen ilmoittanut, viimeisten aikojen luopumus. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3, 4. Sen toimintatapaan kuuluu omaksua sellainen luonne, joka parhaiten edistää sen tarkoituksia; mutta kameleontin vaihtelevan ulkomuodon alla se kätkee käärmeen muuttumattoman myrkyn. ”Uskoa ei tule pitää harhaoppisten eikä harhaopista epäiltyjen kanssa” (Lenfant, nide 1, sivu 516), se julistaa. Tuleeko tämä valta, jonka tuhannen vuoden mittainen historia on kirjoitettu pyhien verellä, nyt tunnustaa osaksi Kristuksen kirkkoa?”

Ei ole syyttä esitetty protestantisissa maissa väitettä, että katolisuus poikkeaa protestantismista vähemmän kuin entisinä aikoina. Muutos on tapahtunut; mutta muutos ei ole paaviudessa. Katolisuus muistuttaa todellakin suuresti sitä protestantismia, jota nykyisin on olemassa, koska protestantismi on rappeutunut niin suuresti uskonpuhdistajien päivien jälkeen.

”Kun protestanttiset kirkot ovat etsineet maailman suosiota, väärä rakkaudellisuus on sokaissut niiden silmät. Ne eivät näe muuta kuin sen, että on oikein uskoa kaikesta pahasta hyvää, ja väistämättömänä seurauksena ne lopulta uskovat kaikesta hyvästä pahaa. Sen sijaan, että ne seisoisivat pyhille kerta kaikkiaan annetun uskon puolustajina, ne nyt ikään kuin pyytävät Roomalta anteeksi epäystävällistä käsitystään siitä, anoen anteeksi suvaitsemattomuuttaan.

”Suuri joukko, vieläpä niidenkin joukosta, jotka eivät suhtaudu roomalaiskatolisuuteen suopeasti, käsittää vain vähän vaaraa hänen vallassaan ja vaikutuksessaan. Monet väittävät, että keskiajalla vallinnut älyllinen ja moraalinen pimeys suosi hänen oppinsa, taikauskonsa ja sortonsa leviämistä ja että nykyajan suurempi sivistys, tiedon yleinen leviäminen ja kasvava

vapaamielisyys uskonnollisissa asioissa estävät suvaitsemattomuuden ja tyrannian elpymisen. Jo pelkkää ajatusta siitä, että tällainen asiantila vallitsisi tässä valistuneessa ajassa, pidetään naurettavana. On totta, että suuri valo, älyllinen, moraalinen ja uskonnollinen, loistaa tälle sukupolvelle. Jumalan Pyhän Sanan avoimilla sivuilla taivaasta tuleva valo on vuodatettu maailmaan. Mutta on muistettava, että mitä suurempi annettu valo on, sitä suurempi on niiden pimeys, jotka vääristelevät ja hylkäävät sen.

“Rukouksellinen Raamatun tutkiminen osoittaisi protestanteille paaviuden todellisen luonteen ja saisi heidät inhoamaan sitä ja karttamaan sitä; mutta monet ovat omassa mielestään niin viisaita, etteivät he tunne tarvetta nöyrästi etsiä Jumalaa, jotta heidät johdatettaisiin totuuteen. Vaikka he kerskaavat valistuksellaan, he eivät tunne sen paremmin Kirjoituksia kuin Jumalan voimaakaan. Heillä täytyy olla jokin keino vaikeuttaa omatuntonsa, ja he etsivät sitä, mikä on vähiten hengellistä ja nöyryyttävää. He haluavat menetelmän Jumalan unohtamiseksi, joka kävisi menetelmästä hänen muistamiseksi. Paavius soveltuu erinomaisesti täyttämään kaikkien näiden tarpeet. Se on varustautunut kahta ihmiskunnan luokkaa varten, jotka käsittävät lähes koko maailman — niitä varten, jotka tahtovat pelastua ansioidensa perusteella, ja niitä varten, jotka tahtovat pelastua synneissään. Tässä on sen vallan salaisuus.”

”Suuren älyllisen pimeyden päivän on osoitettu olevan paaviuden menestykselle suotuisa. Vielä on osoitettava, että myös suuren älyllisen valon päivä on yhtä suotuisa sen menestykselle. Menneinä aikakausina, jolloin ihmiset olivat vailla Jumalan sanaa ja vailla totuuden tuntemusta, heidän silmänsä olivat sidotut, ja tuhansia kiedottiin paulaan, näkemättä heidän jalkojensa eteen levitettyä verkkoa. Tässä sukupolvessa on monia, joiden silmät sokaistuvat inhimillisten arvelujen hohteesta, ’valhetieteestä, joka sellaista nimeä kantaa’; he eivät havaitse verkkoa, vaan kulkevat siihen yhtä valmiisti kuin silmät sidottuina. Jumala tarkoitti, että ihmisen älyllisiä voimia pidettäisiin hänen Luojaansa lahjana ja että niitä käytettäisiin totuuden ja vanhurskauden palveluksessa; mutta kun ylpeyttä ja kunnianhimoa vaalitaan ja ihmiset korottavat omat teoriansa Jumalan sanan yläpuolelle, silloin äly voi saada aikaan suurempaa vahinkoa kuin tietämättömyys. Näin nykyajan valhetiede, joka murentaa uskoa Raamattuun, osoittautuu paaviuden hyväksymisen tien valmistamisessa yhtä menestyksekkääksi miellyttävine muotoineen kuin tiedon pimittäminen oli sen suuruuden tien avaamisessa pimeinä keskiaikoina.”

”Niissä liikkeissä, jotka nykyisin ovat käynnissä Yhdysvalloissa kirkon laitosten ja käytäntöjen turvaamiseksi valtion tuella, protestantit seuraavat paavilaisten jälkiä. Enemminkin: he avaavat paaviudelle oven saada takaisin protestanttisessa Amerikassa sen ylivallan, jonka se on menettänyt Vanhassa maailmassa. Ja se, mikä antaa tälle liikkeelle vielä suuremman merkityksen, on se tosiasia, että ensisijaisena päämääränä on sunnuntain vieton pakollinen toimeenpano—tavan, joka on saanut alkunsa Roomasta ja jonka se väittää olevan oman valtansa merkki. Protestanttisia kirkkoja läpäisee paaviuden henki—maailmallisiin tapoihin mukautumisen henki, ihmisperinnäissääntöjen kunnioittaminen Jumalan käskyjen yläpuolella—ja johtaa niitä tekemään saman sunnuntain korottamisen työn, jonka paavius on tehnyt ennen niitä.

“Jos lukija tahtoo ymmärtää ne toimijat, joita pian lähestyvässä taistelussa käytetään, hänen tarvitsee vain seurata sitä kertomusta niistä keinoista, joita Rooma menneinä aikakausina käytti saman päämäärän saavuttamiseksi. Jos hän tahtoo tietää, kuinka paavilaiset ja protestantit yhdessä tulevat kohteilemaan niitä, jotka hylkäävät heidän dogminsia, katsokoon hän sitä henkeä, jota Rooma osoitti sapattia ja sen puolustajia kohtaan.

Kuninkaalliset säädökset, yleiset kirkolliskokoukset ja maallisen vallan tukemat kirkolliset asetukset olivat ne askelmat, joiden kautta pakanallinen juhla saavutti kunniasijansa kristillisessä maailmassa. Ensimmäinen julkinen toimenpide, jolla sunnuntain viettoa pantiin täytäntöön, oli Konstantinuksen säätämä laki. (jKr. 321) Tämä säädös velvoitti kaupunkilaiset lepäämään ”auringon kunnianarvoisana päivänä”, mutta salli maaseudun asukkaiden jatkaa maataloudellisia toimiaan. Vaikka se tosiasiaa oli pakanallinen säädös, keisari pani sen täytäntöön kristinuskon nimellisen omaksumisensa jälkeen.

Koska kuninkaallinen määräys ei osoittautunut riittäväksi jumalallisen arvovallan korvikkeeksi, Eusebius, piispa, joka tavoitteli ruhtinaiden suosiota ja joka oli Konstantinuksen erityinen ystävä ja imartelija, esitti väitteen, että Kristus oli siirtänyt sapatin sunnuntaille. Uuden opin todisteeksi ei esitetty ainoatakaan Raamatun todistusta. Eusebius itse myöntää tietämättään sen valheellisuuden ja osoittaa muutoksen todelliset tekijät. ”Kaikki se”, hän sanoo, ”mitä oli velvollisuus tehdä sapattina, sen me olemme siirtäneet Herran päivälle.” —Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, s. 538. Mutta sunnuntaiargumentti, vailla perustaa niin kuin se olikin, rohkaisi ihmisiä polkemaan Herran sapatin jalkoihinsa. Kaikki, jotka halusivat tulla maailman kunnioittamiksi, hyväksyivät yleisesti suositun juhlapäivän.

Kun paavius oli vakiinnuttanut asemansa lujasti, sunnuntain korottamisen työtä jatkettiin. Jonkin aikaa kansa teki maataloustyötä silloin, kun ei osallistunut kirkollisiin toimituksiin, ja seitsemättä päivää pidettiin yhä sapattina. Mutta vähitellen saatiin aikaan muutos. Pyhässä virassa olevilta kiellettiin sunnuntaina oikeuden jakaminen missään siviiliriidassa. Pian tämän jälkeen kaikkia henkilöitä, säätyyn katsomatta, käskettiin pidättäytymään tavallisesta työstä sakon uhalla vapaiden osalta ja ruoskimisen uhalla palvelijoiden osalta. Myöhemmin säädettiin, että rikkaita oli rangaistava menettämällä puolet omaisuudestaan; ja lopulta, jos he yhä pysyivät uppiniskaisina, heidät oli tehtävä orjiksi. Alempien luokkien tuli kärsiä ikuinen karkotus.

“Myös ihmeitä vedottiin avuksi. Muiden ihmeiden ohella kerrottiin, että kun eräs maanviljelijä, joka oli aikeissa kyntää peltoaan sunnuntaina, puhdisti auraansa raudalla, rauta tarttui lujasti kiinni hänen käteensä, ja kahden vuoden ajan hän kantoi sitä mukanaan, ‘suureksi tuskakseen ja häpeäkseen.’ —Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day, s. 174.”

“Myöhemmin paavi antoi määräyksen, että seurakuntapapin tuli varoittaa sunnuntainrikkooja ja kehottaa heitä menemään kirkkoon ja lausumaan rukouksensa, etteivät he toisi jotakin suurta onnettomuutta itsensä ja lähimmäistensä päälle. Eräs kirkollinen kirkolliskokous esitti sen perustelun, jota sittemmin on käytetty niin laajalti, jopa protestanttienkin keskuudessa, että koska ihmisiä oli iskenyt salama heidän tehdessään työtä sunnuntaina, sen täytyi olla sapatti. ‘On ilmeistä’, sanoivat prelaatit, ‘kuinka suuri Jumalan viha kohtasi heitä tämän päivän laiminlyömisestä vuoksi.’ Tämän jälkeen esitettiin vetoamus, että papit ja saarnaajat, kuninka

ja ruhtinaat sekä kaikki uskolliset ihmiset ‘käyttäisivät äärimmäistä utteruuttaan ja huolenpitoaan, jotta päivä palautettaisiin kunniaansa ja jotta kristinuskon arvon tähden sitä vastaisuudessa noudatettaisiin hartaammin.’—Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day, s. 271.”

Kirkolliskokousten päätösten osoittauduttua riittämättömiksi maallisia esivaltoja pyydettiin antamaan asetus, joka iskisi kauhua kansan sydämiin ja pakottaisi heidät pidättäytymään työstä sunnuntaina. Roomassa pidetyssä synodissa kaikki aikaisemmat päätökset vahvistettiin entistä suuremmalla voimalla ja juhlallisuudella. Ne sisällytettiin myös kirkolliseen lakiin, ja maalliset viranomaiset panivat ne täytäntöön kautta lähes koko kristikunnan. (Ks. Heylyn, History of the Sabbath, osa 2, luku 5, jakso 7.)

Silti pyhänkirjoitusten auktoriteetin puuttuminen sunnuntain pyhittämisen tueksi aiheutti huomattavaa vaivaa. Kansalaiset asettivat kyseenalaiseksi opettajiensa oikeuden syrjäyttää Jehovan selväsanainen julistus: ”Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatit”, jotta he voisivat kunnioittaa auringon päivää. Raamatullisen todistuksen puutteen korvaamiseksi tarvittiin muita keinoja. Eräs innokas sunnuntain puolustaja, joka kahdennentoista vuosisadan loppupuolella vieraili Englannin kirkoissa, kohtasi totuudelle uskollisten todistajien vastustuksen; ja niin hedelmättömiä hänen ponnistelunsa olivat, että hän poistui maasta joksikin aikaa ja etsi jotakin keinoa opetustensa pakottamiseksi voimaan. Kun hän palasi, puute oli korjattu, ja myöhemmässä työssään hän saavutti suurempaa menestystä. Hän toi mukanaan käärön, jonka väitettiin olevan Jumalalta Itseltään ja joka sisälsi tarvittavan käskyn sunnuntain viettämiseksi sekä kauhistuttavia uhkauksia tottelemattomien pelottelemiseksi. Tämän kallisarvoisen asiakirjan — yhtä halpamaisen väärennöksen kuin se laitos, jota se tuki — sanottiin pudonneen taivaasta ja tulleen löydettyksi Jerusalemissa, Golgatalla olevan Pyhän Simeonin alttarilta. Mutta todellisuudessa paavillinen palatsi Roomassa oli se lähde, josta se oli lähtöisin. Petoksia ja väärennöksiä kirkon vallan ja menestyksen edistämiseksi on kaikkina aikoina pidetty paavillisen hierarkian taholta sallittuina.

“Käärö kielsi työnteon yhdeksännestä hetkestä, lauantai-iltapäivän kello kolmesta, maanantain auringonnousuun asti; ja sen arvovalan julistettiin vahvistuneen monien ihmeiden kautta. Kerrottiin, että ne, jotka tekivät työtä määrätyn ajan jälkeen, joutuivat halvauksen lyömiksi. Eräs mylläri, joka yritti jauhaa viljansa, näki jauhojen sijasta veren virran syöksyvän esiin, ja myllynpyörä pysähtyi veden voimakkaasta virtauksesta huolimatta. Nainen, joka pani taikinaa uuniin, havaitsi sen ulos otettaessa raa’aksi, vaikka uuni oli hyvin kuuma. Toinen, jolla oli taikina valmiina leivottavaksi yhdeksännellä hetkellä mutta joka päätti panna sen syrjään maanantaihin asti, havaitsi seuraavana päivänä, että se oli jumalallisen voiman vaikutuksesta tehty leiviksi ja paistettu. Mies, joka paistoi leipää lauantaina yhdeksännen hetken jälkeen, havaitsi seuraavana aamuna sitä murtaessaan, että siitä purskahti verta. Tällaisilla mielettömillä ja taikauskaisilla sepitelmillä sunnuntain puolustajat pyrkivät vahvistamaan sen pyhyyttä. (Ks. Roger de Hoveden, Annals, osa 2, s. 526–530.)”

Skotlannissa, samoin kuin Englannissa, pyhälle päivälle annettiin suurempi arvonanto liittämällä siihen osa muinaisesta sapatista. Mutta pyhänä pidettäväksi vaadittu aika vaihteli. Skotlannin kuninkaan antamassa säädöksessä julistettiin, että ”lauantai kahdestatoista

keskipäivällä alkaen on katsottava pyhäksi” ja ettei kenenkään siitä ajasta maanantaiaamuun saakka tullut ryhtyä maallisiin toimiin.—Morer, sivut 290, 291.

“Mutta kaikista yrityksistä huolimatta sunnuntain pyhyiden vakiinnuttamiseksi paavilaiset itse tunnustivat julkisesti sapatin jumalallisen auktoriteetin ja sen laitoksen inhimillisen alkuperän, jolla se oli syrjäytetty. Kuudennellatoista vuosisadalla eräs paavillinen kirkolliskokous julisti selvästi: ‘Kaikkien kristittyjen tulee muistaa, että Jumala pyhitti seitsemännen päivän, ja että sen ovat vastaanottaneet ja sitä ovat noudattaneet, eivät ainoastaan juutalaiset, vaan myös kaikki muut, jotka tunnustavat palvelevansa Jumalaa; vaikka me kristityt olemme muuttaneet heidän sapattinsa Herran päiväksi.’—Ibid., sivut 281, 282. Ne, jotka kajosivat jumalalliseen lakiin, eivät olleet tietämättömiä työnsä luonteesta. He asettivat itsensä tietoisesti Jumalan yläpuolelle.”

”Rooman menettelytavasta niitä kohtaan, jotka olivat sen kanssa eri mieltä, saatiin silmiinpistävä esimerkki valdolaisten pitkällisessä ja verisessä vainossa; jotkut heistä olivat sapatin pitäjiä. Toiset kärsivät samankaltaisella tavalla uskollisuudestaan neljännelle käskylle. Etioopian ja Abessinian kirkkojen historia on erityisen merkityksellinen. Keskiajan pimeyden keskellä Keski-Afrikan kristityt katosivat näkyvistä ja maailma unohti heidät, ja monien vuosisatojen ajan he saivat vapaasti harjoittaa uskoaan. Mutta lopulta Rooma sai tietää heidän olemassaolostaan, ja Abessinian keisari vekoiteltiin pian tunnustamaan paavi Kristuksen sijaiseksi. Muita myönnetyksiä seurasi.

“Annettiin käsky, joka kielsi sapatin vieton ankarimpien rangaistusten uhalla. (Ks. Michael Geddes, Church History of Ethiopia, sivut 311, 312.) Mutta paavillinen tyrannia muuttui pian niin raskauttavaksi ikeeksi, että abessinialaiset päättivät murtaa sen niskastaan. Kauhean taistelun jälkeen roomalaiskatoliset karkotettiin heidän valtapiiristään, ja muinainen usko palautettiin. Kirkot iloitsivat vapaudestaan, eivätkä ne koskaan unohtaneet oppituntia, jonka olivat saaneet Rooman petoksesta, kiihkoilusta ja itsevaltaisesta vallasta. Yksinäisessä valtakunnassaan ne tyytyivät pysymään muusta kristikunnasta tuntemattomina.”

Afrikan seurakunnat pitivät sapattia samalla tavoin kuin paavillinen kirkko piti sitä ennen täydellistä luopumistaan. Vaikka ne viettivät seitsemättä päivää kuuliaisuudessa Jumalan käskylle, ne pidättyivät työstä sunnuntaina kirkon tavan mukaisesti. Saatuaan ylimmän vallan Rooma oli polkenut jalkoihinsa Jumalan sapatin korottaakseen oman päivänsä; mutta Afrikan seurakunnat, jotka olivat olleet kätkössä lähes tuhannen vuoden ajan, eivät olleet osallisia tähän luopumukseen. Jouduttuaan Rooman vallan alle ne pakotettiin syrjäyttämään tosi sapatti ja korottamaan väärä; mutta heti kun ne olivat jälleen saavuttaneet itsenäisyytensä, ne palasivat kuuliaisuuteen neljännelle käskylle.

”Nämä menneisyyden kertomukset paljastavat selvästi Rooman vihamielisyyden todellista sapattia ja sen puolustajia kohtaan sekä ne keinot, joita se käyttää kunnioittaakseen omaa luomustaan olevaa instituutiota. Jumalan sana opettaa, että nämä tapahtumat tulevat toistumaan, kun roomalaiskatoliset ja protestantit yhdistyvät sunnuntain korottamiseksi.

Ilmestyskirjan 13. luvun profetia julistaa, että valta, jota karitsan sarvia muistuttava peto edustaa, on saattava ”maan ja ne, jotka siinä asuvat” kumartamaan paaviutta — jota siinä

kuvataan ”pantterin kaltaisella” pedolla. Kaksisarvisen pedon on myös sanottava ”maan päällä asuville, että heidän tulee tehdä kuva pedolle”; ja lisäksi sen on käskettävä kaikkia, ”sekä pieniä että suuria, sekä rikkaita että köyhiä, sekä vapaita että orjia”, ottamaan pedon merkki. Ilmestyskirja 13:11–16. On osoitettu, että Yhdysvallat on se valta, jota karitsan sarvia muistuttava peto edustaa, ja että tämä profetia täyttyy, kun Yhdysvallat pakottaa sunnuntain vieton, jota Rooma pitää erityisenä herruutensa tunnustamisena. Mutta tässä paaviudelle osoitetussa kunnianosoituksessa Yhdysvallat ei ole yksin. Rooman vaikutus niissä maissa, jotka kerran tunnustivat sen herruuden, on yhä kaukana siitä, että se olisi hävitetty. Ja profetia ennustaa sen vallan palautumisen. ”Minä näin yhden sen päistä ikään kuin kuolettavasti haavoitettuna; mutta sen kuolinhaava parani; ja koko maailma seurasi ihmetellen petoa.” Jae 3. Kuolinhaavan aiheuttaminen viittaa paaviuden kukistumiseen vuonna 1798. Tämän jälkeen, sanoo profeetta, ”sen kuolinhaava parani; ja koko maailma seurasi ihmetellen petoa.” Paavali lausuu selvästi, että ”synnin ihminen” jatkaa olemassaoloaan aina toiseen tulemukseen saakka. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3–8. Aivan ajan loppuun asti hän jatkaa eksytyksen työtä. Ja myös ilmestyksen saaja julistaa, viitaten niin ikään paaviuteen: ”Ja sitä kumartavat kaikki maan päällä asuvat, ne, joiden nimiä ei ole kirjoitettu elämän kirjaan.” Ilmestyskirja 13:8. Sekä Vanhassa että Uudessa maailmassa paavius saa osakseen kunnianosoituksen siinä kunniaassa, jota osoitetaan sunnuntailaitokselle, joka perustuu yksinomaan Rooman kirkon arvovaltaan.

Yhdysvalloissa profetian tutkijat ovat yhdeksänentoista vuosisadan puolivälistä lähtien esittäneet tämän todistuksen maailmalle. Nyt tapahtuvissa tapahtumissa nähdään nopea eteneminen kohti ennustuksen täyttymystä. Protestanttisilla opettajilla on sunnuntain vieton puolesta sama vaatimus jumalallisesta arvovalasta ja sama Raamatullisen näytön puute kuin paavillisilla johtajilla, jotka sepittivät ihmeitä korvatakseen Jumalalta saadun käskyn puuttumisen. Väite, että Jumalan tuomiot kohtaavat ihmisiä heidän sunnuntai-sapatin rikkomisensa tähden, tullaan toistamaan; sitä aletaan jo nyt ajaa. Ja liike sunnuntain vieton pakottamiseksi voimistuu nopeasti.

Hämmästyttävä viekkaudessaan ja oveluudessaan on Rooman kirkko. Se osaa lukea, mitä on tuleva. Se odottaa aikaansa, nähden, että protestanttiset kirkot osoittavat sille kunnioitusta hyväksymällä väärän sapatin ja että ne valmistautuvat panemaan sen täytäntöön juuri niillä keinoilla, joita se itse käytti menneinä aikoina. Ne, jotka hylkäävät totuuden valon, tulevat vielä etsimään tämän itseään erehtymättömäksi nimittävän vallan apua korottaakseen laitosta, joka on saanut alkunsa siitä. Kuinka valmiisti se tuleekaan protestanttien avuksi tässä työssä, ei ole vaikea arvata. Kuka ymmärtää paavillisia johtajia paremmin, kuinka on meneteltävä niiden kanssa, jotka ovat tottelemattomia kirkolle?

”Roomalaiskatolinen kirkko kaikkine haarautumineen kautta maailman muodostaa yhden valtavan järjestön, joka on paavillisen istuimen vallan alainen ja tarkoitettu palvelemaan sen etuja. Sen miljoonia jäseniä jokaisessa maailman maassa opetetaan pitämään itseään paaville uskollisuudenvelassa sidottuina. Olipa heidän kansallisuutensa tai hallituksensa mikä tahansa, heidän tulee pitää kirkon arvovaltaa kaikkia muita ylempänä. Vaikka he saattavat vannoa valan, jossa he lupaavat uskollisuutta valtiolle, tämän takana on kuitenkin Roomalle annettu kuuliaisuudenlupaus, joka vapauttaa heidät jokaisesta sitoumuksesta, joka on sen etujen vastainen.

”Historia todistaa hänen taitavista ja sitkeistä pyrkimyksistään ujuttautua kansakuntien asioihin; ja jalansijan saatuaan edistää omia päämääriään, jopa ruhtinaiden ja kansojen perikatoon saakka. Vuonna 1204 paavi Innocentius III kiristi Aragonian kuningas Pietari II:lta seuraavan poikkeuksellisen valan: ’Minä, Pietari, aragonialaisten kuningas, tunnustan ja lupaan olla alati uskollinen ja kuuliainen herralleni paavi Innocentiukselle, hänen katolisille seuraajilleen ja Rooman kirkolle sekä uskollisesti säilyttää valtakuntani hänen kuuliaisuudessaan, puolustaen katolista uskoa ja vainoten harhaoppista turmelusta.’ — John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

”55. Tämä on sopusoinnussa niiden väitteiden kanssa, joita esitetään Rooman paavin vallasta, ”että hänen on laillista panna keisareita viralta” ja ”että hän voi vapauttaa alamaiset uskollisuudenvelvollisuudestaan vääriä hallitsijoita kohtaan.” — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

”Ja muistettakoon, että Rooma kerskuu sillä, ettei se koskaan muutu. Gregorius VII:n ja Innocentius III:n periaatteet ovat yhä Roomalaiskatolisen kirkon periaatteita. Ja jos sillä vain olisi valtaa, se panisi ne käytäntöön yhtä suurella tarmolla nyt kuin menneinä vuosisatoina. Protestantit tietävät vain vähän siitä, mitä he tekevät ehdottaessaan ottavansa vastaan Rooman avun sunnuntain korottamisen työssä. Samalla kun he ovat päättäneet toteuttaa tarkoituksensa, Rooma pyrkii palauttamaan valtansa, saamaan takaisin menettämänsä herruuden. Kun Yhdysvalloissa kerran vahvistetaan se periaate, että kirkko saa käyttää tai hallita valtion valtaa; että uskonnollisia menoja voidaan pakottaa noudatettaviksi maallisilla laeilla; lyhyesti sanoen, että kirkon ja valtion auktoriteetin tulee hallita omaatuntoa, Rooman voitto tässä maassa on varma.

”Jumalan sana on varoittanut uhkaavasta vaarasta; jos tähän ei kiinnitetä huomiota, protestanttinen maailma saa tietää, mitkä Rooman tarkoitusperät todellisuudessa ovat, vasta silloin kun on liian myöhäistä paeta ansaa. Se kasvaa äänettömästi valtaan. Sen opit vaikuttavat lainsäädäntösaleissa, kirkoissa ja ihmisten sydämissä. Se kokoaa korkeita ja mahtavia rakennelmiaan, joiden salatuissa kammioissa sen entiset vainot toistuvat. Huomaamattomasti ja epäilyksiä herättämättä se vahvistaa voimiaan edistääkseen omia päämääriään, kun sen iskun aika koittaa. Kaikki, mitä se haluaa, on edullinen asema, ja sitä sille jo annetaan. Pian saamme nähdä ja tuntea, mikä roomalaisen ainesosan tarkoitus on. Jokainen, joka uskoo ja tottelee Jumalan sanaa, joutuu siten häväistyksen ja vainon alaiseksi.” *The Great Controversy*, 563–581.